

ข่าวสภาคณาจารย์ มหาวิทยาลัยมหิดล

ISSN 0857-989 x ปีที่ 32 ฉบับที่ 5 ประจำเดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2550
<http://www.senate.mahidol.ac.th>

พระราชพิธี (๕๓๑)

คือ วันเฉลิมฉลองวันครบรอบปีแห่งงานพระบรมราชาภิเษก ซึ่งในรัชกาลปัจจุบันได้แก่ วันที่ ๕ พฤษภาคม เมื่อถึงวันที่ ๓ พฤษภาคม จะทรงบำเพ็ญพระราชกุศลทักษิณานุปทาน อุทิศพระราชกุศลแด่สมเด็จพระบูรพมหากษัตริยาธิราชเจ้า วันที่ ๔ พฤษภาคม เวลาบ่าย และวันที่ ๕ พฤษภาคม เวลาเช้า มีการประกอบพระราชพิธีสมโภชพระมหาเศวตฉัตรและเครื่องสิริราชกกุธภัณฑ์ อันเป็นทั้งพิธีทางพระบรมพุทธานุภาพและพิธีพราหมณ์ ทั้งนี้ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้พระราชครูพราหมณ์พิธีอานประภาศการพระราชพิธีจักรมงคล ความว่า ในการประกอบพระราชพิธีนี้มีพระราชประสงค์จะให้เป็นที่สิริสวัสดิ์แก่บ้านเมือง จึงขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัยและพระบรมเดชานุภาพสมเด็จพระบูรพมหากษัตริยาธิราชเจ้า จงดลบันดาลให้ผู้มีหน้าที่ปฏิบัติราชการตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ เพื่อความสุขความเจริญรุ่งเรืองแก่ชาติบ้านเมือง ตลอดจนอาณาประชาราษฎร์ และได้พระราชอุทิศพระราชกุศลนี้พระราชทานแก่ปวงชนชาวไทยโดยทั่วหน้ากัน

แหล่งที่มาของข้อมูล : <http://kanchanapisek.or.th/kp6/BOOKK/chapter7/tk7-1-3.htm#sect2>

▶ ข่าวฝาก จากประธานสภาคณาจารย์ โดย ผู้ช่วยศาสตราจารย์รัชชัย พีรพัฒน์ดิษฐ์

ข่าวฝากจากประธานสภาคณาจารย์

สวัสดีชาวมหิดลทุกท่านครับ ผมหวังว่าพวกเราทุกคนมีความสุขกับเวลาวันหยุดติดต่อกันหลายวัน สามารถมีกิจกรรมร่วมกับครอบครัวในช่วงวันหยุดสงกรานต์ได้อย่างเต็มที่นะครับ สำหรับข่าวฉบับเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๐ ผมขอรายงานดังนี้

ข่าวแรก ผมได้รับจดหมายเชิญประชุมคณะกรรมการวิสามัญร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. ลงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๕๐ โดยเชิญประชุมในวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๕๐ นี้ รวมเป็นเวลา ๒ เดือนเต็ม ที่ว่างเว้นการประชุมของคณะกรรมการชุดนี้ หากมีความคืบหน้าใดๆ ผมจะรีบรายงานใน website ของสภาคณาจารย์เพื่อท่านอาจารย์ที่ติดตามอยู่จะได้ทราบอย่างรวดเร็วครับ

ข่าวที่สอง คณะกรรมการพิจารณาร่างข้อบังคับ/ประกาศ ของมหาวิทยาลัยมหิดล ซึ่งเตรียมการเกี่ยวกับกฎหมายลูกตามที่ผมเคยรายงานไว้ในฉบับก่อน ซึ่งกำหนดไว้ว่าจะพยายามทำให้เสร็จก่อนสิ้นเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๐ ก็ได้นัดประชุมกันอย่างแข็งขันและต่อเนื่องมาโดยตลอด เชื่อว่าจะสามารถนำเสนอได้ทันตามกำหนดการที่ได้เล่าให้ฟังในฉบับที่แล้วครับ

ในเล่ม

- ข่าวฝากจากประธานสภาคณาจารย์ (ผศ.รัชชัย...หน้า 1)
- ข่าวประชาสัมพันธ์ (สภาคณาจารย์...หน้า 2)
- การสัมมนาของสภาคณาจารย์ (สภาคณาจารย์...หน้า 3)
- บรรณานุกรม (ผศ.ชมชื่น...หน้า 12)

ข่าวที่สาม สภาคณาจารย์ได้จัดสัมมนา เรื่อง "กลยุทธ์สู่ความสำเร็จของการปฏิบัติตามจรรยาบรรณวิชาชีพอาจารย์" เมื่อวันที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐ ณ อาคารหอญาณเวศกัศธรรมสมุจย์ วัดญาณเวศกวัน ท่านผู้อ่านไม่ต้องสงสัยว่าผมรายงานผิดพลาดนะครับ สภาคณาจารย์จัดสัมมนาที่วัดจริง ๆ เป็นบรรยากาศแปลกใหม่ที่ผมเองก็ไม่คุ้นเคย เพราะที่ผ่านมาเคยแต่ประชุมที่ทำงานของตัวเองหรือตามโรงแรมครับ การสัมมนาครั้งนี้มีอาจารย์ผู้แทนคณะและสมาชิกสภาคณาจารย์เข้าร่วมสัมมนาเป็นจำนวนมาก หากมีข้อผิดพลาดประการใดผมและคณะทำงานต้องขออภัยมา ณ ที่นี้ ความรู้สึกที่เกิดขึ้นจากการสัมมนานั้น ตั้งแต่ก่อนการสัมมนา เมื่อเข้าไปในวัดก็รู้สึกว้าจืดใจสงบและมีสมาธิมากขึ้น ผมเชื่อว่าการสัมมนาในวัด จะช่วยทำให้เกิดประโยชน์ในการสัมมนาได้มากขึ้นครับ โดยส่วนตัวแล้วผมคิดว่าพวกเราน่าจะลองหาประสบการณ์ในการจัดสัมมนาในวัดให้มากขึ้นครับ หากท่านอาจารย์ต้องการคำแนะนำในการจัดสัมมนาในวัด ผมขอเสนอผู้ช่วยศาสตราจารย์ชมชื่น สมประเสริฐ เลขาธิการสภาคณาจารย์ ที่มีส่วนร่วมอย่างมากในการจัดสัมมนาในครั้งนี้ครับ

ข่าวที่สี่ สภามหาวิทยาลัยเยี่ยมชื่นชมคณะกายภาพบำบัดและวิทยาศาสตร์การเคลื่อนไหวประยุกต์ เมื่อวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๕๐ ที่ผ่านมา นอกจากได้รับรู้และเยี่ยมชมสถานที่แล้ว ยังมีโอกาสแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับคณาจารย์ในคณะอย่างกว้างขวาง ทำให้เห็นถึงความเจริญก้าวหน้าและความเข้มแข็งของคณะ ผมจึงเสนอในที่ประชุมว่า เมื่อมีโอกาสอันเหมาะสม คณะนี้น่าจะเป็นคณะแรกๆ ที่สามารถปรับโครงสร้างการบริหารรวมทั้งการใช้ข้อบังคับต่างๆ ให้เหมือนกับคณะใหญ่ๆ ในมหาวิทยาลัยมหิดล ไม่ว่าจะเป็นการสรรหาคณบดี การมีกรรมการประจำคณะ รวมทั้งการมีสภาอาจารย์และโครงสร้างอื่นๆ ที่เป็นประโยชน์ ผมเชื่อว่าท่านนายกสภามหาวิทยาลัยคงจะพิจารณาดำเนินการต่อไปในอนาคตอันใกล้

ข่าวที่ห้า สภามหาวิทยาลัยได้ดำเนินการตามข้อบังคับเพื่อให้ได้กรรมการสรรหาอธิการบดีในการประชุมสภามหาวิทยาลัย เมื่อวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๕๐ เรียบร้อยแล้ว ท่านอธิการบดี ศาสตราจารย์เกียรติคุณนายแพทย์พรชัย มาตังคสมบัติ จะครบวาระการดำรงตำแหน่งสำหรับวาระที่สองในวันที่ ๘ ธันวาคมศกนี้ ความคืบหน้าเกี่ยวกับการดำเนินการของคณะกรรมการสรรหาอธิการบดี ผมจะได้นำมาเสนอในโอกาสต่อไปครับ

ข่าวที่หก คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดีจะจัดประชุมวิชาการเฉลิมพระเกียรติเนื่องในโอกาสมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา ๕ ธันวาคม ๒๕๕๐ ที่ศูนย์ประชุมอิมแพค เมืองทองธานี ระหว่างวันที่ ๑ - ๔ พฤษภาคม ๒๕๕๐ ซึ่งทางคณะกรรมการจัดประชุมฯ ได้จัดให้มีการอภิปรายในหัวข้อ "มหาวิทยาลัยในกำกับรัฐ : ก้าวต่อไปของการพัฒนา" ณ ห้องแกรนด์ไดมอนด์บอลรูม อาคารอิมแพคคอนเวนชันเซ็นเตอร์ ในวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๕๐ ระหว่างเวลา ๐๘.๓๐ - ๑๐.๐๐ น. โดยได้เชิญท่านอธิการบดี คณบดีคณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล คณบดีคณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี เป็นวิทยากร และประธานสภาคณาจารย์เป็นผู้ดำเนินการอภิปราย ซึ่งผมคงจะได้มีโอกาสแจ้งความคืบหน้า และร่วมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับวิทยากรและผู้เข้าร่วมประชุมครับ

ฉบับนี้ผมขอรายงานเพียงเท่านี้ พบกันใหม่ฉบับหน้าครับ

ดูงานสภาคณาจารย์

เมื่อวันที่ 18 เมษายน 2550 ประธานสภาคณาจารย์ รองประธานฯ คนที่ 1 เลขาธิการ และสมาชิกสภาคณาจารย์ ร่วมต้อนรับคณาจารย์จากมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล กรุงเทพมหานคร ณ ห้องประชุม 515 ชั้น 5 สำนักงานอธิการบดี ศาลาาเนื่องในโอกาสที่เดินทางมาศึกษาดูงานสภาคณาจารย์ มหาวิทยาลัยมหิดล

HOT!

การสัมมนา เรื่อง

"กลยุทธ์สู่ความสำเร็จของการปฏิบัติตามจรรยาบรรณวิชาชีพอาจารย์"

วันที่ ๔ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๐ เวลา ๐๘.๓๐ - ๑๕.๐๐ น.

ณ อาคารหอญาณเวศกถรรวมสมุจย วัดญาณเวศกวัน ถนนพุทธมณฑลสาย ๔

จัดโดย สภาคณาจารย์มหาวิทยาลัยมหิดล

บรรยายธรรม เรื่อง "สร้างเสริมคุณธรรม สร้างสรรค์จรรยาบรรณวิชาชีพอาจารย์"

โดย อาจารย์พระครุชิต คุณวโร

เจริญพร...ท่านประธานสภาคณาจารย์และสมาชิกสภาคณาจารย์ มหาวิทยาลัยมหิดล และท่านคณาจารย์มหาวิทยาลัยมหิดลทุกท่าน วันนี้เป็นวันที่น่ายินดีที่ทุกท่านได้มาร่วมกิจกรรมกันในวันนี้ เมื่อเอ่ยชื่อหัวข้อแล้วก็รู้ว่าเป็นเรื่องที่สร้างสรรค์ เป็นเรื่องคุณธรรมของวิชาชีพอาจารย์ ในวันนี้เมื่อพูดถึงเรื่องวิชาชีพอาจารย์ อาตมาจึงขอคุยเรื่องธรรมะอย่างง่าย ๆ ว่าทำไม วิชาชีพอาจารย์จึงมีความสำคัญ

ประการแรกต้องขอแยกคำศัพท์ของคำว่า จริยธรรม หรือ จรรยาบรรณ ก่อน คำว่า จรรยาบรรณ นั้น จะเน้นในเรื่องของจริยธรรมในองค์กร หรือข้อปฏิบัติที่เหมาะสมในองค์กร สำหรับในทางพระพุทธศาสนานั้น จริยธรรมมาจากคำว่า จริยะ + ธรรม จริยะนี้มาจากภาษาบาลี รากศัพท์คือ จรุ ชาติ + ฌย ปัจจย เมื่อดูแต่รากศัพท์ หรือธาตุ คือ จรุ หรือ จร แปลว่า เทียวไป ดำเนินไป หรือเดินทาง ส่วน ฌย เป็นเพียงตัวที่ทำให้เป็นนามศัพท์ เมื่อรวมกันจึงหมายถึงหลักในการดำเนินชีวิต หรือ ศีล สมาธิ ปัญญา นั่นเอง

ดังนั้น จริยธรรมก็คือหลักในการดำเนินชีวิตให้ก้าวไปสู่ ความสุข ความสำเร็จ ถ้ามองในแง่ขององค์กร อาจจะมองว่าบุคคลในองค์กรนั้น ควรจะดำเนินชีวิตไปแบบไหนอย่างไร จึงจะนำองค์กรไปสู่ความสำเร็จได้ เพราะฉะนั้น เมื่อพูดถึงการดำเนินชีวิตก็จะครอบคลุมทั้งหมดรวมเรื่องคุณธรรม จริยธรรม ความประพฤติ และสติปัญญาด้วย

อาชีพครูอาจารย์นั้น ถือเป็นอาชีพที่มีคุณค่าและมีเกียรติ ถ้าเปรียบเทียบกับอาชีพอื่นๆ อาชีพครูอาจารย์ จะมีความสำคัญมากที่สุด เพราะเป็นอาชีพที่สร้างอนาคตให้กับประเทศชาติ อนาคตจะเป็นอย่างไร ขึ้นอยู่กับอาจารย์ที่อบรมสั่งสอนศิษย์ หรือคนรุ่นใหม่ ให้มีคุณธรรม เพื่อพัฒนาประเทศชาติ ลักษณะของคนรุ่นใหม่ นั้น ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบ คือ ครอบครัว และครูอาจารย์ ครูเปรียบเสมือนแม่แบบ ของศิษย์ หรือที่เรียกว่า แม่พิมพ์ของชาติ ถ้าแม่พิมพ์เป็นอย่างไร อนาคตของชาติ ก็จะเป็นอย่างนั้น

มีพุทธพจน์บทหนึ่งซึ่งใช้กับผู้ที่เป็นผู้ผู้นำ แต่สามารถปรับใช้กับครูอาจารย์ ทั้งหลายได้ พุทธพจน์ บทนี้พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า

"เมื่อฝูงโค যায়ข้ามน้ำ ถ้าโคจำฝูงไปคด โคหมดทั้งฝูงนั้นก็ไปคดตามกัน เพราะมีผู้นำที่ไปคด ฉันทในหมู่มนุษย์ก็ฉันทนั้น บุคคลผู้ใดได้รับสมมติให้เป็นใหญ่ หากบุคคลผู้นั้นประพฤติไม่เป็นธรรม หมู่ประชาชนนอกนั้น

ก็จะประพฤติชั่วเสียหาย แวนแคว้นทั้งหมดก็จะยากเข็ญ หากผู้ปกครองเป็นผู้ไร้ธรรม"

"เมื่อฝูงโคว่ายข้ามน้ำ ถ้าโคจ่าฝูงไปตรง โคหมดทั้งฝูงนั้นก็ไปตรงตามกัน เพราะมีผู้นำที่ไปตรง ฉะนั้น ในหมู่มนุษย์ก็ฉนั้น บุคคลผู้ใดได้รับสมมติให้เป็นใหญ่ หากบุคคลผู้นั้นประพฤติชอบธรรม หมูประชาชนนอกนั้น ก็จะพลอยดำเนินตาม ทั้งแวนแคว้นก็จะอยู่เป็นสุข หากผู้ปกครองตั้งอยู่ในธรรม" (ที่มา อภ. จตฺตก.21/70/89)

ดังนั้น ถ้าครูอาจารย์เป็นผู้มีคุณธรรม มีความเสียสละตนเพื่อประโยชน์ส่วนรวม ไม่เห็นแก่ตนเองเป็นหลัก ถือเป็นต้นแบบที่ดีที่จะแสดงให้เห็น และนำไปประพฤติปฏิบัติเป็นแบบอย่างในอนาคต **ซึ่งในขณะที่สอนหนังสือสิ่งเหล่านี้ก็จะถูกแทรกซึมไปในตัวของเด็กเองโดยไม่รู้ตัว ในทางตรงกันข้ามหากครูอาจารย์ประพฤติตนไม่เหมาะสม เด็กก็จะดูดซับเอาความประพฤติที่ไม่เหมาะสมเหล่านั้นมาด้วยเช่นกัน**

ครูอาจารย์จึงเปรียบเสมือนพ่อแม่คนที่สองของเด็ก นอกจากจะให้ความรู้แล้ว ยังต้องให้ความดีงาม และความถูกต้องแก่เด็กด้วย ซึ่งพ่อแม่ผู้ปกครองทุกคนต่างให้ความไว้วางใจกับครูอาจารย์ว่า นอกจากสอนวิชาความรู้แล้ว ยังจะสอนให้ลูกหลานของเขาเป็นคนดีในสังคมด้วย

จึงมีคำถามว่า พวกเราซึ่งเป็นครูอาจารย์ได้ทำหน้าที่ตอบแทนบุญคุณให้แก่ประชาชนและประเทศชาติแล้วหรือยัง? การรู้ถึงบุญคุณและการตอบแทนบุญคุณนี้ ทางภาษาธรรมะ เรียกว่า กตัญญูกตเวที

อาตมามีนิทานเรื่องหนึ่งเล่าให้ฟังว่า "มีเด็กชายคนหนึ่งชื่อ เคลลี ครอบครัวมีฐานะยากจนมาก เมื่อเขาเลิกเรียนก็จะเก็บกระป๋องขาย มีอยู่วันหนึ่งอากาศร้อนมาก เขาจึงนึกน้อยใจตัวเองว่า ตัวเองเกิดมายากจนและไม่เห็นมีใครมาช่วยเหลือเขาเลย แล้วเขาจะทำความดีไปทำไม ตอนนั้นเขารู้สึกเหนื่อยและหิวมาก และมีเงินในกระเป๋ามากพอ แม่แต่จะซื้อขนมกินสักขวด แต่วันนั้นเขาหิวมาก จึงตัดสินใจเดินไปเคาะประตูบ้านหลังหนึ่ง เพื่อขออาหารกิน ปรากฏว่ามีหญิงสาวคนหนึ่ง ชื่อ แมรี่ มาเปิดประตู และเห็นเคลลีในสภาพเหนื่อยอ่อน เคลลีรู้สึกหิว แต่ไม่กล้าที่จะเอ่ยขออาหาร ได้แต่ก้มหน้ามองพื้น แมรี่เห็นเช่นนั้น จึงเดินเข้าไปในบ้าน และนำนมแก้วใหญ่ ๑ แก้ว มาให้เคลลีดื่ม เคลลีดื่มจนหมด และหยิบเงินที่มีอยู่เล็กน้อย ให้กับแมรี่ แมรี่ยิ้มและบอกกับหนูน้อยว่า "เก็บเงินของหนูไว้เถอะจะ พ่อแม่ของฉันทนสอนไว้ว่าการให้นั้นไม่ควรหวังผลตอบแทน" การกระทำ ของแมรี่ในครั้งนี้ ทำให้เคลลีมีแรงบันดาลใจว่า เขาจะต้องประสบความสำเร็จในชีวิต เพื่อจะได้ช่วยเหลือคนที่ด้อยโอกาสเหมือนกับที่แมรี่ทำกับเขาให้ได้

เมื่อแมรี่ อายุ ๖๐ ปีเศษ เธอมีเงินเก็บอยู่ประมาณ ๑ แสนเหรียญ พร้อมกับบ้านซึ่งเป็นมรดกของพ่อแม่เธอ วันหนึ่งเธอได้ล้มป่วยลง และได้ไปรับการรักษาที่โรงพยาบาลเล็กๆ แห่งหนึ่งหลายครั้ง จนได้ทราบว่าเธอเป็นโรคร้าย จำเป็นต้องไปรับการรักษาที่ศูนย์การแพทย์ในเมืองใหญ่ เพื่อรักษาโรคเฉพาะทาง เธอต้องตัดสินใจเลือกระหว่างชีวิตกับบ้านของเธอ เธอตัดสินใจเลือกไปรับการรักษา เธอจึงนำบ้านไปจำนอง เพื่อนำเงินมาเป็นค่ารักษาพยาบาล เธอได้เงินมา ๒ แสนเหรียญ รวมกับเงินเก็บสะสม ๑ แสนเหรียญ เป็น ๓ แสนเหรียญ เธอจึงเดินทางไปรับการรักษาพยาบาลที่ศูนย์การแพทย์

เธอโชคดีมากที่ได้พบกับคุณหมอคนหนึ่ง ชื่อ โฮเวิร์ด ซึ่งมีใบหน้ายิ้มแย้มคอยเอาใจใส่ดูแลเธออย่างดี จนกระทั่งเวลาผ่านไป ๑ ปี เธอได้รับการรักษาโรคจนหายขาดจากโรค และวันที่เธอจะออกจากโรงพยาบาล ก็เป็นวันที่เธอเกิดความรู้สึกกังวลใจ เรื่องค่าใช้จ่ายอย่างมากวันนั้นคุณหมอโฮเวิร์ดกำลังจะไปเยี่ยมแมรี่ก่อนออกจากโรงพยาบาล และได้แวะไปที่แผนกการเงิน ถามเจ้าหน้าที่การเงินว่า มีเอกสารอะไรที่จะต้องนำไปให้คนไข้ที่ชื่อแมรี่หรือไม่ หมอได้รับเอกสารค่าใช้จ่ายในการรักษาตลอด ๑ ปี ของแมรี่ เมื่อได้อ่านดูแล้ว หมอได้เห็นชื่อและเขียนข้อความสั้นๆ ในเอกสาร และกำลังจะนำไปมอบให้แมรี่ด้วยตนเอง แต่บังเอิญคุณหมอโฮเวิร์ดได้รับแจ้งว่ามีผู้ป่วยฉุกเฉิน จึงได้ฝากให้กับพยาบาล นำไปให้แมรี่แทน เมื่อพยาบาลนำเอกสารไปแจ้งคำรักษาพยาบาลให้แมรี่ดู

ซึ่งรวมเป็นจำนวนเงินประมาณ ๕ แสนเหรียญ ทำให้แมรี่รู้สึกกังวลใจมากเพราะเงินไม่มีพอค่ารักษาพยาบาล แต่เมื่อเห็นเอกสารอีกฉบับหนึ่ง ซึ่งเป็นใบเสร็จรับเงินที่ได้ชำระแล้ว ทำให้เธอแปลกใจ และอยากทราบว่าใครเป็นผู้ชำระเงินค่ารักษาพยาบาลทั้งหมด ให้กับเธอ ขณะนั้นเอง เธอได้มองเห็นข้อความสั้นๆ ที่เขียนไว้ในใบเสร็จรับเงินว่า "ค่ารักษาพยาบาลทั้งหมด ได้ชำระให้หมดแล้วด้วยนม ๑ แก้ว ลงชื่อ ดร.โฮเวิร์ด เคลลี"

เมื่ออาจารย์ได้ฟังเรื่องนี้แล้ว อาจจะรู้สึกประทับใจในความกตัญญูทศเวทของ ดร.โฮเวิร์ด เคลลี อยากให้อาจารย์รู้สึกอย่างนี้ให้ตลอด เพราะความจริงแล้ว ครูอาจารย์เปรียบเสมือน ดร.โฮเวิร์ด เคลลี ส่วนพ่อแม่ผู้ปกครองของลูกหลานที่ส่งมาเรียนกับเราก็เปรียบเสมือน แมรี่ ถ้าหากทำไม่จริงเป็นเช่นนั้น ดร.เคลลีรู้สึกอย่างไรเมื่อพบแมรี่ครั้งแรก เขารู้สึกดีใจแน่นอนเมื่อเห็นแมรี่และปรารถนาที่จะตอบแทนบุญคุณของแมรี่ และเขาได้ตอบแทนแมรี่สมตั้งใจปรารถนาเมื่อเขานึกถึงเหตุการณ์ในครั้งนั้นครั้งใด เขารู้สึกมีความสุขทุกครั้ง

เมื่อกลับมามองดูตัวเราเอง ถ้ามว่าครูอาจารย์จบปริญญาโท ปริญญาเอก มาได้ทุกวันนี้ใครเป็นคนสนับสนุนค่าใช้จ่าย บางคนบอกว่าพ่อแม่ ซึ่งความจริงแล้ว พ่อแม่สามารถสนับสนุนค่าใช้จ่ายได้เพียง ๑๐% เท่านั้น และอีก ๙๐% ใครจ่ายให้เรา คำตอบคือ เงินจากภาษีประชาชน จากคนที่ใช้แรงงาน และมีรายได้น้อยกว่าเรา ซึ่งเขาจ่ายเงินภาษีเพื่อสนับสนุนการศึกษาให้กับพวกเรา ดังนั้น ครูอาจารย์เปรียบเหมือนเป็นพ่อแม่คนที่สองของเด็ก

ฉันทักถึงนั้น เราจึงควรระลึกถึงบุญคุณที่ประชาชนได้เสียสละเงินมาช่วยให้พวกเราได้มีโอกาสจบการศึกษาสูง ๆ มาได้จนทุกวันนี้ เราเคยถามตัวเองหรือไม่ว่า เราจะตอบแทนประชาชนเหล่านั้นได้อย่างไร คำตอบคือ เราต้องทำหน้าที่ของอาจารย์ที่ดีให้กับเด็ก ๆ โดยการให้ความรู้ความเข้าใจ ความเอาใจใส่ดูแล และสอนคุณธรรมให้แก่เด็ก ๆ เพียงเท่านั้นก็จะครอบคลุมทุกเรื่องของจรรยาบรรณอาจารย์แล้ว ถ้าเราอยากให้อนาคตของประเทศชาติเป็นอย่างไร **เราต้องสอน**

ดังนั้น เรื่องนี้จะมีผลสะท้อนกลับถึงตัวครูอาจารย์ทั้งสิ้น ในสังคมไทยมีคำพูดหนึ่งบอกว่า ครูอาจารย์นั้นเปรียบเสมือนแม่พิมพ์ของชาติ รูปลักษณะของผลิตผลจะเป็นอย่างไร ขึ้นอยู่กับแม่แบบหรือแม่พิมพ์นั่นเอง

ในทางพุทธศาสนา พระพุทธเจ้าสอนไว้ว่า คุณสมบัติของครูอาจารย์จะต้องมีหลักกัลยาณมิตร ๗ ข้อ ถ้าจะแบ่งเป็นหัวข้อหลัก ๆ อาจจะแบ่งได้ ๓ ข้อ คือ ๑. ด้านพฤติกรรม ๒. ด้านจิตใจ ๓. ด้านความรู้ความเข้าใจ

ในที่นี้ ท่านได้แตกย่อยออกมาเป็นลักษณะกัลยาณมิตรธรรม ๗ ดังนี้

๑. ปิโย - น่ารัก คือ เข้าถึงจิตใจ สร้างความรู้สึกสนิทสนม เป็นกันเอง ชวนให้ผู้เรียนอยากเข้าไปปรึกษาได้ถาม

การให้ความรัก การดูแลเอาใจใส่อย่างเป็นกันเอง ให้ความสนิทสนม แก่ลูกศิษย์ ให้เขารู้สึกอยากเข้ามาคุยมาปรึกษา เราต้องแสดง ความเป็นกันเอง กับเขา เมื่อเขามีปัญหาเขาจะกล้าเข้ามาปรึกษาเรา นี่เป็นคุณสมบัติสำคัญข้อแรก

ในทางตรงกันข้ามถ้าครูอาจารย์ขาดข้อนี้ เด็ก ๆ จะไม่ค่อยกล้าเข้าใกล้ และเราจะไม่รู้เลยว่าสิ่งที่เราสอนนั้น เขาเข้าใจหรือไม่ วิธีที่สอนนั้นดีหรือยังและเราจะไม่มีโอกาสได้พัฒนาการเรียนการสอนของเราให้ดียิ่งขึ้นเลย

๒. ครุ - น่าเคารพ คือ มีความประพฤติสมควรแก่ฐานะ ทำให้เกิดความอบอุ่นใจ เป็นที่พึ่งได้

ผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาอังกฤษเขาจะใช้คำว่า Guru ซึ่งก็คือคำว่า ครู หรือครูนั่นเอง ซึ่งมีความหมายว่าเป็นที่เคารพ น่านับถือ มีความรู้จริงในเรื่องนั้นๆ เป็นที่เคารพในเรื่องของความรู้ ความประพฤติ และจิตใจ คือมีจิตเมตตาปรารถนาดี

๓. กวานิโย - น่าเจริญใจ คือ มีความรู้จริง ทรงภูมิปัญญาอย่างแท้จริง เป็นที่น่ายกย่อง ควรเอาอย่าง ทำให้ศิษย์เอยอ้าง หรือรำลึกถึงความซาบซึ้ง มั่นใจ และภาคภูมิใจ

เมื่อลูกศิษย์เกิดความรู้สึกดีต่อครูของเขา เขาจะรู้สึกถึงความน่าเจริญใจ เมื่อเขาจบออกไปเขาจะพูดถึงคุณครูของเขาและสถาบันการศึกษาของเขาด้วยความภาคภูมิใจ

๔. วุดตา จ - รู้จักพูดให้ได้ผล รู้จักชี้แจงให้เข้าใจ คือ รู้ว่าควรพูดว่ากล่าวตักเตือนเมื่อไรจึงได้ผล

ครูอาจารย์ต้องรู้จักพูดและอธิบาย สิ่งนี้เป็นเรื่องสำคัญ ครูต้องรู้จักพูดให้เด็ก ๆ มีกำลังใจ มีแรงบันดาลใจ อยากเรียน อยากรู้ อยากทำประโยชน์ให้กับสังคมและประเทศชาติ การสอนของอาจารย์ไม่เพียงแต่สอนเพียงวิชาการ แต่ต้องเป็นแบบอย่างที่ดีในแง่คุณธรรมและการเสียสละด้วย ต้องสอนให้เด็กรู้อย่างแท้จริง และเมื่อเด็กมีความรู้จริงแล้ว จะทำให้เขามีโอกาสทำประโยชน์ให้กับสังคมได้มากกว่าคนอื่น

๕. วจนกชโม - ทนต่อถ้อยคำ คือ พร้อมที่จะรับฟังปัญหา ข้อซักถามจุกจิก คำวิพากษ์วิจารณ์ ตลอดจนคำลวงเกิน อดทนได้ ไม่เบื่อหน่าย ไม่อารมณ์เสีย

ความคิดทุกคนย่อมแตกต่างกัน บางครั้งเด็กบางคนอาจจะพูดจาหรือมีพฤติกรรมที่ก้าวร้าว แต่หน้าที่ของอาจารย์คือ ต้องอดทนและพยายามช่วยเหลือเขา พฤติกรรมเด็กเช่นนั้น แสดงว่าเขากำลังมีปัญหา เขาจึงต้องมาหาเรา เพื่อให้เราช่วยแก้ไขปัญหาค่ะ คุณสมบัติข้อนี้สำคัญ จงอย่าละเลย

๖. คมกสิญจ กถ กตุตา - แกล้งเรื่องเล็กน้อยได้ คือ ชี้แจงเรื่องที่ยากซับซ้อนให้เข้าใจได้

ครูอาจารย์ต้องรู้จักอธิบายเรื่องที่ซับซ้อนให้เข้าใจได้ง่าย ต้องอาศัยความรู้ และลีลาในการสอน รู้จักการสอนที่เป็นระบบจากง่ายไปยาก เรื่องนี้เกี่ยวกับเรื่องของปัญญา ความรู้ รู้จักที่จะสื่อให้เด็ก ๆ เข้าใจได้ง่าย

๗. โน จฐฐาเน นโยชเย - ไม่ชักนำในอรุณ คือ ไม่แนะนำในเรื่องเหลวไหล หรือชักจูงไปในทางเสื่อมเสีย

ครูอาจารย์ต้องไม่ชักนำเด็ก ๆ ไปในทางที่เสื่อมเสีย ต้องไม่สร้างค่านิยมที่เสื่อมเสียให้กับเด็ก ๆ ต้องสอนให้เด็กทราบว่า การประสบความสำเร็จในชีวิตไม่ได้ขึ้นอยู่กับเงินทองหรือวัตถุมากมาย แต่ความสุขที่แท้จริงของชีวิตนั้น อยู่ที่ใจ ต่อให้มีเงินทองมากมาย หากขณะนั้นมีความรู้สึกหงุดหงิด โกรธ ระวัง กังวล กลัวคนจะมาทำร้าย ก็จะไม่มีความสุขเช่นกัน ในขณะที่เดียวกัน แม้ความสุขจะอยู่ที่ใจ แต่จะต้องไม่ละเลยสิ่งแวดล้อมและสังคมรอบข้างด้วย เพราะสิ่งเหล่านี้จะเข้ามากระทบกับจิตใจ โดยเฉพาะทางด้านสังคม เพราะส่วนที่สองที่รองจากจิตใจก็คือ ด้านสังคม ไม่ใช่ด้านวัตถุ ซึ่งถือเป็นอันดับท้าย ๆ ดังนั้น หากเราอยู่ในสังคมแล้ว เราควรสร้างคุณค่าให้กับสังคมด้วย ถึงแม้เราจะมีเงินทองไม่มากมาย หากสามารถสร้างคุณค่าให้กับสังคม ได้รับการยอมรับในสังคมได้ จะทำให้เราอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข ครูอาจารย์จึงควรสอนเด็กพร้อมกับการเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับเด็กได้ด้วย สิ่งเหล่านี้เป็นการชักจูงเด็กให้มีชีวิตที่เป็นธรรม เป็นสิ่งที่มีคุณค่าต่อชีวิตและจิตใจ นำเขาไปสู่ความสุขที่แท้จริง ถ้าจะเปรียบเทียบก็เปรียบเสมือนครูอาจารย์เด็ก และคนในสังคมทั้งหมด อยู่ในเรือลำหนึ่ง ซึ่งเรารู้แล้วว่าเมื่อเดินทางต่อไปจะต้องไปเจอกับหินโสโครกและพายุ ลมแรง ที่นี้คนที่มีความรู้ในเรือลำนั้น ควรจะอย่างไร ระหว่างสอนให้คนที่เข้ามาใหม่ได้เรียนรู้วิธีช่วยเหลือตนเอง เมื่อเรือประสบกับหินโสโครกหรือพายุ ลมแรง หรือสอนเพียงว่าในอนาคตอันไกลจะได้ประโยชน์อะไรจากเรือลำนี้ หรือมีความรู้แต่สอนให้ไม่หมด เพราะถ้าสอนหมดแล้วกลัวว่าเขาจะไม่มาพึ่งพาฉันอีก เมื่อเป็นเช่นนี้ หากในอนาคต ผู้มีความรู้เหล่านั้น ไม่มีเรี่ยวแรงพอที่ใช้ความช่วยเหลือผู้อื่นในการช่วยเหลือพวกเขา เด็ก ๆ เมื่อเรือประสบอุบัติเหตุ พวกเขาเหล่านั้นจะอย่างไร ฉันใดก็ฉันนั้น สังคมเราก็เปรียบเสมือนเรือลำนั้น และเด็ก ๆ ก็คือเด็กใหม่ที่มาลงเรือ ครูอาจารย์คือ ผู้ที่มีความรู้ความสามารถ ซึ่งมีหน้าที่นำพาเรือลำนั้นให้อยู่รอดปลอดภัย นี่เป็นหน้าที่ของครูอาจารย์โดยตรง และถือว่าการสร้างอนาคตอย่างหนึ่งด้วย

ทั้งหมดที่กล่าวมานี้ ถือเป็นหัวข้อหลักในกัลยาณมิตรธรรม ๗ ถ้าครูอาจารย์สามารถทำได้ทั้ง ๗ ข้อนี้ คิดว่าน่าจะครอบคลุมคำว่า จรรยาบรรณ แล้ว

นอกจากนี้ ในฐานะที่ครูอาจารย์นับถือพุทธศาสนา การที่ครูอาจารย์ปฏิบัติตามหลักกัลยาณมิตรธรรม ๗ ก็ถือได้ว่าได้ปฏิบัติธรรมไปด้วยแล้ว ไม่ใช่เพียงการมาวัด จึงจะปฏิบัติธรรมได้เท่านั้น แต่การทำหน้าที่สอนเด็ก ด้วยจิตเมตตากรุณาต่อเขาก็ถือว่าการปฏิบัติธรรมแล้ว สิ่งนี้เรียกว่า ไตรสิกขา ได้แก่ ศีล สมาธิ ปัญญา เพราะการที่ครูอาจารย์จะทำหน้าที่สอนเด็กให้มีความรู้ความเข้าใจที่แท้จริงได้นั้น ครูจะต้องมีปัญญาก่อน และ

ในขณะที่ครูอาจารย์ทำการสอนด้วยจิตใจที่เมตตาและปรารถนาดีต่อเด็ก ถือเป็นการพัฒนาจิตใจให้สูงขึ้น นั่นคือสมาธิ และในขณะที่ครูอาจารย์พูดหรือกระทำออกไปอย่างไรกับเด็ก ถ้าครูอาจารย์มีจิตใจที่ดีงาม มีความรู้ความเข้าใจในพฤติกรรมของเขา พฤติกรรมที่ออกไปของครูอาจารย์จะดีงาม เป็นการเอื้อเพื่อแผ้วแผ่ เช่น การแตะไหล่เบา ๆ หรือการพูดให้กำลังใจเขาในขณะที่เขาทำไม่ได้ หรือการพูดชื่นชมยินดีเมื่อเขาทำได้ หรือแม้แต่การให้ของรางวัลเล็กๆ น้อยๆ กับเขาเพื่อเป็นกำลังใจ เหล่านี้เป็น ศีล ไปในตัว เพราะ ศีล คือ พฤติกรรมและการกระทำที่ดีงาม สิ่งเหล่านี้ถ้าครูอาจารย์ทำได้สมบูรณ์ก็เปรียบเสมือนว่า ครูอาจารย์ได้ปฏิบัติธรรมไปในตัวแล้ว และในอนาคตครูอาจารย์จะมีความสุขเมื่อเห็นพวกเขาประสบความสำเร็จในชีวิต แล้ววันหนึ่งคุณครู อาจารย์ อาจจะเป็น "แมรี" และเด็กๆ เหล่านั้น อาจจะเป็น "ดร.โฮเวิร์ด เคลลี" ที่จะมาขอบคุณอาจารย์ที่ทำให้เขา ประสบความสำเร็จมาจนทุกวันนี้ก็ได้

มีเรื่องเล่าให้ฟังอีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งมาจากหนังสือต่างประเทศ คือ มีคุณครูใหม่คนหนึ่งรู้สึกทึ่งใจเกี่ยวกับการสอนหนังสือของเขา เนื่องจากเขาได้รับหน้าที่ให้สอนภาษาอังกฤษให้กับกลุ่มนักเรียนผิวดำ (นิโกร) และมีพฤติกรรมที่เรียกว่าเป็นนักเรียนที่แย่มากที่สุดของนักเรียนที่สุดแย่มากที่สุดนักเรียนประเภทนี้คือไม่ค่อยเอาใจใส่ในการเรียน วันแรกที่ครูคนใหม่เข้าไปในห้องเรียนเพื่อเตรียมการสอน เขามีความรู้สึกว่าเด็กๆ คอยแต่จะจ้องจับผิดเขาแทนที่จะสนใจในวิชาที่สอน เมื่อผ่านไปหนึ่งวัน ก็มีนักเรียนคนหนึ่งเข้ามาพูดกับครูคนใหม่ว่า "อย่าได้เป็นกังวลไปเลย เด็กๆ เหล่านั้นเพียงแค่อยากลองของ เท่านั้นเอง" เมื่อคุณครูคนนั้นได้ฟัง จึงคิดว่าจะต้องพยายามสอนและเอาใจใส่นักเรียนของเขาให้มากขึ้นอีก จนกระทั่งเวลาผ่านไป เด็กๆ เหล่านั้นเริ่มให้การยอมรับครูคนนั้นมากขึ้น มีการเข้ามาถามปัญหา พูดคุยกันมากขึ้น คุณครูก็เป็นกันเองกับเด็กๆ มากขึ้น

นี่เป็นคุณสมบัติข้อแรกของกัลยาณมิตรธรรม ๗ คือ "ปิโย" และเมื่อเด็ก ๆ เปิดใจทำให้เขารู้ว่าแท้จริงแล้วปัญหาของนักเรียนที่แย่มากที่สุดของนักเรียนที่สุดแย่มากที่สุดนั้นก็คือปัญหาทางบ้านและสังคม เพราะคนผิวดำในประเทศสหรัฐอเมริกา นั้นไม่ค่อยเป็นที่ยอมรับของสังคมนัก ทำให้เขารู้สึกไม่มีคุณค่า ดังนั้น ครูจึงพยายามทำให้เด็กรู้สึกว่ามีคุณค่า โดยให้ความรักและเคารพกับเด็ก จนกระทั่งเด็กรู้สึกรักและเคารพในตัวคุณครูเช่นกัน จึงเริ่มเข้ามาเล่าเรียนหนังสือด้วยความตั้งใจจริง เพราะเขารู้ว่าการศึกษาคือโอกาสสุดท้ายของเขาที่จะทำให้ชีวิตของเขาไม่ไร้ค่าอีกต่อไป

วันหนึ่งทั้งคุณครูและนักเรียนก็ต้องรู้สึกตกใจเมื่อทราบว่า เจ้าของที่ดินได้ขายที่ดินซึ่งเป็นที่ตั้งโรงเรียนออกไปแล้ว ดังนั้น โรงเรียนจะต้องถูกปิดเมื่อจบภาคเรียน ขณะนั้น ทำให้เด็กแบ่งออกเป็น ๒ กลุ่ม คือ กลุ่มที่ไม่มาเรียนเพราะคิดว่าโรงเรียนจะปิดแล้ว ไม่มีประโยชน์อะไรที่จะต้องไปเรียนอีก กับอีกกลุ่มหนึ่งที่มุ่งมั่นตั้งใจเรียนให้จบภายในภาคเรียนนั้นๆ เพราะเขาคิดว่านี่เป็นโอกาสสุดท้ายของเขาที่จะต้องจบการศึกษาให้ได้ จนกระทั่งเวลาผ่านไปนานพอสมควร คุณครูได้กลับมาในพื้นที่นั้นอีกครั้งหนึ่ง ก็บังเอิญได้พบกับนักเรียนที่เคยสอนหนังสือซึ่งครั้งหนึ่งเคยอยู่ในกลุ่มนักเรียนที่สุดแย่มากที่สุดของนักเรียนที่สุดแย่มากที่สุด ปัจจุบันนักเรียนคนนั้นมีกิจการเป็นของตนเอง เขาได้เดินเข้ามาหาครูและกล่าวขอบคุณคุณครูที่ทำให้เขารู้สึกว่าตัวเองมีคุณค่า และเป็นแรงบันดาลใจให้เขาประสบความสำเร็จในชีวิตปัจจุบันนี้

ฉันใดก็ฉันนั้น อาจารย์ทั้งหลายไม่เพียงแต่จะให้วิชาความรู้ แต่ยังให้อุณหาคตแก่เด็กและประเทศชาติด้วย เพราะเด็กที่มีความรู้มีคุณธรรมและรู้จักสร้างคุณค่าให้กับตนเองและสังคม เมื่อเติบโตขึ้นจะช่วยสอนคนรุ่นหลังให้มีความรู้ คุณธรรม และรู้จักสร้างคุณค่าให้กับตนเอง และสร้างประโยชน์ให้กับสังคมและประเทศต่อไป

การแสดงธรรมในวันนี้ คิดว่าน่าจะครอบคลุมทั้งหมดในหัวข้อแรก หัวข้ออื่นๆ ขอให้ลองไปศึกษาคู แต่อย่างน้อยที่สุด หวังว่าจะทำให้ครูอาจารย์รู้สึกว่าคุณครูอาจารย์ ของครูอาจารย์นั้น มีคุณค่าอย่างไร จะต้องมีความรู้คุณธรรมอย่างไรในการประกอบอาชีพ ดังนั้น จึงขอให้ตระหนักในคุณค่าเหล่านี้ ขอให้ครูอาจารย์รู้สึกภูมิใจที่ได้

ทำหน้าที่ถ่ายทอดวิชาความรู้ให้กับเด็ก ๆ เสมือนครูอาจารย์เป็นพ่อแม่คนที่สอง ของเขา และในขณะที่ครูอาจารย์สอนหนังสือในมหาวิทยาลัยก็เปรียบเสมือน ครูอาจารย์กำลังปฏิบัติธรรมอยู่เช่นกัน

คิดว่าการแสดงธรรมในวันนี้พอสมควรแก่เวลาแล้ว อาจจะไม่ไต่เป็นลายลักษณ์อักษรเป็นข้อ ๆ แต่คิดว่าจะได้เป็นความรู้สึกกลับไป และขอให้เก็บความรู้สึก เหล่านี้ติดตัวไว้เสมอ

สุดท้ายนี้ ขอตั้งจิตเมตตา ปราบปรามจิตใจ และขอชื่นชมยินดีที่ครูอาจารย์ได้มาร่วมกันทำกิจกรรม เพื่อการสร้างสรรค์สังคมในวันนี้ และขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัยให้ครูอาจารย์ทั้งหลายที่มาในวันนี้ ประสบความสำเร็จในชีวิตหน้าที่การงาน การศึกษา ประสบสุขในจตุรพิภพรชัย มีอายุ วรรณะ สุขะ พละ และประสบความสำเร็จในสิ่งที่มุ่งหวัง อันเป็นสิ่งที่ตั้งงาม มีความเป็นอยู่ร่มเย็นเป็นสุข ในพุทธศาสนาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตลอดโชติช่วงกาลนาน เทอญ.

ปจฺจํา - วิสัชนา

ปจฺจํา

เราจะสามารถเสวนากับคนที่ไม่อยากเสวนากับเราได้อย่างไร ?

วิสัชนา (พระอาจารย์ครรชิต คุณวโร)

เคล็ดลับง่าย ๆ ซึ่งสามารถแสดงออกได้ด้วยคำพูด แต่ต้องอาศัยความกล้าหาญในจิตใจ เคล็ดลับอย่างแรกก็คือ การเดินเข้าไปพบกับคน ๆ นั้น และกล่าวคำว่า "ขอโทษ" เช่น ขอโทษด้วยนะ หากผมทำอะไรล่วงเกินคุณ หรือทำอะไรให้คุณไม่พอใจ แต่สิ่งที่ผมทำไปนั้น มีเจตนาที่ดีเพื่อให้เกิดประโยชน์แก่ส่วนรวมเท่านั้น เป็นต้น คนที่กล่าวคำขอโทษนั้น ถือว่ามีจิตใจสูงและเข้มแข็งมากกว่าคนที่ไม่เคยขอโทษใคร เพราะเขาต้องมีความกล้าหาญเพียงพอที่จะเอ่ยคำขอโทษได้ เคล็ดลับที่สองก็คือการกล่าวคำว่า "ขอบคุณ" คือ ขอบขอบคุณที่เขาโกรธเรา จึงจับผิด ดิติงเรา แสดงว่าที่ผ่านมาระหว่างเราจะทำอะไรไว้ไม่ดีโดยที่เราไม่รู้ตัวก็ได้ เพราะคนที่สามารถจับผิดคนได้ จะต้องเป็นคนละเอียด รอบคอบ จนสามารถมองเห็นความบกพร่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ของเราได้ ซึ่งเราเองอาจมองไม่เห็น จึงควรขอบขอบคุณเขาที่ช่วยตรวจตราดูแลความบกพร่องในตัวเราให้เราได้ทราบ ทั้งนี้ เมื่อทราบความบกพร่องแล้ว ก็อยู่ที่ตัวเราจะเลือกแก้ไขความบกพร่องเหล่านั้นหรือไม่ ถ้าเราแก้ไขปรับปรุงตัวเองก็จะช่วยให้เราเกิดการพัฒนาขึ้น ในการเอ่ยคำทั้ง ๒ คำนี้ ควรตั้งจิตเมตตา กับเขา และกล่าวด้วยความรู้สึกที่จริงใจ คําง่าย ๆ เพียง ๒ คำ อาจทำให้คุณได้เพื่อนแท้เพิ่มขึ้นอีกหนึ่งคนก็ได้

มีนิทานเล่าให้ฟังเรื่องหนึ่ง มีพ่อลูกคู่หนึ่ง ซึ่งมีความคิดเห็นขัดแย้งกันมาตลอด จนเมื่อลูกชายเติบโตขึ้นมา จึงขอย้ายออกไปอยู่ข้างนอก อยู่มาวันหนึ่ง คุณครูได้ให้ทุกคนเขียนเรียงความเพื่อบอกรักกับคนที่เรารัก และคนที่เราไม่เคยบอกรักเลย ทันใดนั้น เขาก็นึกถึงพ่อของเขาทันที เพราะเขาไม่เคยบอกรักพ่อของเขาเลย เขารู้สึกอึดอัดมาก จนกระทั่งวันหนึ่ง เขาได้รวบรวมความกล้าหาญในจิตใจทั้งหมด เพื่อเดินทางกลับไปที่บ้านและตั้งใจจะบอกรักพ่อของเขา เมื่อมาถึงประตูหน้าบ้าน เขากว้านว่าขออย่าให้แม่ของเขามาเปิดประตูเลย มิฉะนั้น เขาอาจจะฝากแม่ไปบอกรักพ่อของเขาแทน แต่ด้วยความโชคดีของเขา ผู้ที่มาเปิดประตูคือพ่อของเขานั่นเอง เขารู้สึกอึ้ง อึ้ง ก้มหน้า ไม่กล้าพูดอะไร แต่ในที่สุด เขาก็รวบรวมความกล้าหาญอีกครั้ง และเงยหน้าบอกรักกับพ่อของเขาว่า "พ่อครับ..ผมมาวันนี้ เพียงเพื่ออยากจะทำกับพ่อว่า ผมรักพ่อครับ" เมื่อผู้เป็นพ่อได้ยินคำบอกรักจากลูก จึงรู้สึกดีในจิตใจจนน้ำตาไหลออกมาพร้อมกับบอกลูกชายของเขาว่า "พ่อเองก็อยากจะทำกับพอรักลูกเช่นกัน แต่พ่อไม่กล้าหาญพอ แม่แต่จะพูดอย่างนี้กับลูก..ขอบใจลูกมาก..พอรักลูก" แล้วพ่อก็สวมกอดลูกชายด้วยความรัก วันนั้นเป็นวันที่เขามีความสุขมากที่สุด เขารู้สึกเหมือนนกยูงเขาออกจากกรง เขาไม่รู้เลยว่าเขาได้ทิ้งความรู้สึกเช่นนี้ล่องลอยมานานขนาดนี้ได้อย่างไร หลังจากนั้นเขาจึงได้กลับมาขอบคุณคุณครูของเขา

นี่เป็นตัวอย่างที่สอนให้เรารู้จักการเปิดใจเข้าหากันและกัน ทำให้เกิดความเข้าใจอันดีต่อกัน หลายคนได้เคยลองเปิดใจเข้าหากันแล้ว ปรากฏว่าเขาได้พบอะไรใหม่ซึ่งไม่คิดว่าจะมีอยู่ในใจของแต่ละคนอยู่แล้ว.

สรุปการประชุมกลุ่มย่อย

กลุ่มที่ ๑

คู่มือการปฏิบัติตามจรรยาบรรณวิชาชีพอาจารย์

- มีการรอบที่ครอบคลุมทุกๆ ด้านดีแล้ว แต่มีการใช้คำบางคำที่อาจมีการตีความไม่ตรงกัน เช่น ครอบงำอย่างเหมาะสมในฐานะแม่พิมพ์ของชาติ ควรใช้อธิบายเพิ่มเติมในรายละเอียดว่า แม่พิมพ์ของชาติจะต้องครอบงำอย่างไรจึงเหมาะสม เป็นต้น
- นอกจากจรรยาบรรณเกี่ยวกับงานวิจัย น่าจะมีจรรยาบรรณเกี่ยวกับการปฏิบัติงานทางคลินิกด้วย

กลยุทธ์การส่งเสริมการปฏิบัติตามจรรยาบรรณวิชาชีพอาจารย์

- มีการเผยแพร่คู่มือการปฏิบัติ ให้แก่ทั้งนักศึกษา และอาจารย์
- มีระบบสร้างแรงจูงใจ เช่น การให้รางวัลกับอาจารย์ที่ปฏิบัติตามจรรยาบรรณ โดยอาจให้รางวัลเป็นอย่างอื่นไม่จำเป็นต้องเป็นตำแหน่งอาจารย์ดีเด่น และควรส่งเสริมให้อาจารย์ทุกคนเป็นอาจารย์ที่ดี แม้จะไม่ได้อะไรก็ตาม
- ในการคัดเลือกอาจารย์ดีเด่น ควรมีการเพิ่มคะแนนในส่วนของจรรยาบรรณ และการคัดเลือกอาจารย์ดีเด่นของแต่ละคณะควรมีเกณฑ์มาตรฐานในการให้คะแนนที่ให้นักศึกษาคณะนั้นในแต่ละด้านเหมือน ๆ กัน
- มีการเชิญอาจารย์ตัวอย่าง อาจารย์ดีเด่นหรือบุคคลที่เป็นตัวอย่างในการ

ปฏิบัติตามจรรยาบรรณที่ดีมาบรรยายถึงแนวทางปฏิบัติหรือบรรยายในการอบรมอาจารย์ใหม่ และควรเป็นกิจกรรมที่จัดอย่างต่อเนื่อง เพื่อกระตุ้นให้อาจารย์ตระหนักในจรรยาบรรณวิชาชีพอาจารย์

- นโยบายของมหาวิทยาลัย ควรส่งเสริมด้านจรรยาบรรณไปพร้อม ๆ กับด้านวิชาการ การวิจัย บริการวิชาการ และอื่น ๆ มีนโยบายเพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของอาจารย์ อาจเป็นในรูปแบบของค่าตอบแทน หรือรูปแบบอื่น ๆ เพื่อให้อาจารย์สามารถปฏิบัติหน้าที่ของตนได้โดยไม่ต้องพะวงภาระเรื่องอื่น

ระบบการประเมินตนเองและระบบกำกับติดตามการปฏิบัติตามจรรยาบรรณ

- เนื่องจากอาจารย์ทุกคนจะปฏิบัติตามจรรยาบรรณกันอยู่แล้ว แต่การประเมินจะต้องประเมินตามความเป็นจริง โดยให้มีการประเมินตนเองตามแบบประเมินที่มีรายละเอียดทั้ง ๕๕ ข้อ เป็นประจำทุก ๆ ๓-๖ เดือน (โดยทุกหน่วยงานมีการปรับปรุงแบบประเมินให้มีความเหมาะสมกับลักษณะการปฏิบัติงานของบุคลากรในหน่วยงานของตน) เพื่อจะได้ทราบว่าตนเองมีการปฏิบัติตามจรรยาบรรณได้ครบถ้วน มีข้อบกพร่องและมีการปรับปรุงหรือไม่ และรายงานให้หัวหน้าหน่วยงานทราบว่าได้มีการประเมินแล้ว
- การประเมินโดยหน่วยงานอาจประเมินแค่ข้อ ๑-๔ ในหน้าแรกของแบบประเมิน และข้อ ๔ ควรมีการแก้ไขคำถาม โดยให้ระบุเป็นจำนวนหรือสัดส่วนของอาจารย์ในหน่วยงานที่มีการปฏิบัติตามจรรยาบรรณ แทนที่จะเป็นการระบุจำนวนผู้ที่ไม่ได้ปฏิบัติ
- ในแผนภูมิระบบการกำกับดูแล การร้องเรียนอาจระบุให้ชัดเจนว่าเป็นการร้องเรียนในเรื่องใดบ้าง
- ในการประเมินจรรยาบรรณ ควรให้บุคลากรในสาย ข และสาย ค มีส่วนร่วมประเมินด้วย ส่วนนักศึกษาอาจเพิ่มการประเมินในส่วนของการปฏิบัติตามหลักกัลยาณมิตรไปด้วยนอกเหนือจากการเรียนการสอน.

กลุ่มที่ ๒

ประเด็นที่ ๑ วิเคราะห์คู่มือการปฏิบัติตามจรรยาบรรณวิชาชีพอาจารย์

๑. มีความคิดเห็นว่าเป็นเรื่องจิตใจ นามธรรม ในบริบทของทุนนิยมในสภาวะการณ์โลกปัจจุบัน

๒. การยกย่องหรือการว่ากล่าวตักเตือนศิษย์ ควรเป็นหน้าที่ที่ต้องดำเนินการได้อย่างเหมาะสมตามสถานการณ์

๓. ควรบัญญัติแนวปฏิบัติบางอย่างให้เป็นรูปธรรม ได้แก่ เป็นแบบอย่างที่ดี / เกียรติแห่งอาจารย์ / การครอบงำอย่างเหมาะสม

๔. ควรจัดทำคู่มือเป็นรูปเล่ม และควรมีวัตถุประสงค์เป็นแนวทางปฏิบัติเพื่อส่งเสริมการปฏิบัติ

๕. การอบรมสั่งสอนศิษย์เต็มความสามารถ ควรมีขอบเขตจำกัดว่าไม่ให้เกินไปกว่าศิษย์จะรับได้

๖. จรรยาบรรณ ข้อ ๒ ควรเป็นการอบรมสั่งสอนและกระตุ้นศิษย์ให้รู้จักขวนขวายหาความรู้เพิ่ม โดยจัดเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ มีบทบาทในการจุดประกายความคิดให้ศิษย์

๗. จรรยาบรรณ ข้อ ๒ นอกจากถ่ายทอดความรู้แล้วยังต้องถ่ายทอดทักษะด้วยกระบวนการทางความคิดด้วย

อ่านต่อหน้า ๑๐

๘. จรรยาบรรณ ข้อ ๒ น่าจะเพิ่มที่คั่นคติ เจตคติ ให้ผู้เรียนชวนชวนหาความรู้ด้วยตนเอง

๙. จรรยาบรรณ ข้อ ๓/๒๔ ตัดคำว่า “ไม่เล่นพรรคเล่นพวก” ที่ใช้คำว่าโดยยึดประโยชน์ของศิษย์และองค์การสังคมส่วนรวมเป็นหลัก

๑๐. จรรยาบรรณ ข้อ ๔ ยังไม่สะท้อนคำว่าเสรีภาพทางวิชาการ อาจใช้คำว่า ปฏิบัติงานอย่างตรงไปตรงมา

๑๑. จรรยาบรรณ ข้อ ๕ ขยายความคำว่า “ไม่เลือกปฏิบัติ” หรือ “ไม่กีดกันฝ่ายใด

๑๒. แนวปฏิบัติเป็นนามธรรม จะทำอย่างไรให้มีการพัฒนาตัวชี้วัด

๑๓. จรรยาบรรณ ข้อ ๕/๓๐-๓๑ รวมกันได้ในการไม่หาและไม่รู้ และแยกข้อออกเพื่อเน้นประเด็นหลักอื่น

๑๔. จรรยาบรรณ ข้อ ๖/๓๕ เสนอให้ตัดทิ้งและเปลี่ยนเป็นรับฟังและพิจารณาความคิดเห็นทางวิชาการของผู้อื่น

๑๕. จรรยาบรรณ ข้อ ๗/๔๖ ความีคำว่าประพฤติดีหรือไม่ หรือควรตัดออก

๑๖. จรรยาบรรณ ข้อ ๘/๕๒ สนับสนุนการอนุรักษ์วัฒนธรรมไทย และพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่น ตัดคำว่าจิตวิญญาณออก

ประเด็นที่ ๒ กลยุทธ์การส่งเสริมการปฏิบัติตามจรรยาบรรณวิชาชีพอาจารย์

๑. การวัดผลงานอาจารย์ด้วย paper มีได้วัดด้วยจริยธรรมและคุณธรรมจะแก่นักอย่างไร

๒. ควรนำจรรยาบรรณไปเป็นแนวปฏิบัติของแต่ละคณะ

๓. ส่งเสริมกลยุทธ์โดยใช้ป้ายประชาสัมพันธ์ถึงหลักการทางจริยธรรมทั้งนี้ ต้องคำนึงถึงความเหมาะสม

๔. จัดให้มีการประชุมบ่อยๆ พิจารณาย่อยๆ ในการพิจารณาเรื่องจรรยาบรรณและแนวทางปฏิบัติ

๕. จัดให้มี International Seminar to Promote the Professional Ethics

ประเด็นที่ ๓ สร้างระบบการกำกับติดตามการปฏิบัติตามจรรยาบรรณวิชาชีพอาจารย์

๑. ควรมีการประเมินอย่างเป็นรูปธรรมด้านจริยธรรม เพื่อออกมาใช้วัดเป็นผลงานส่วนหนึ่งได้

๒. อาจารย์ที่เข้มงวด อาจถูกมองว่าเป็นอาจารย์ที่ไม่ดีควรจะมีการวัดที่ความสัมฤทธิ์ผลเมื่อนักศึกษาจบออกไปปฏิบัติงานได้อย่างดี มีวินัยในการทำงานและมีประสิทธิภาพ

๓. แผนภูมิกำกับติดตามยังไม่ชัดเจน จะทำอย่างไรให้เข้าใจง่ายกว่านี้

ประเด็นที่ ๔ สร้างระบบการประเมินตนเองตามจรรยาบรรณอาจารย์

๑. แบบการประเมินตนเองจะใช้ได้ผลจริงหรือไม่และจะมีการยอมรับหรือไม่

๒. ก่อนการประเมินตนเองต้องมีการบัญญัติต้นแบบหรือแบบอย่างที่ดีชัดเจนก่อน ดังข้อคิดเห็นประเด็น ๑/๓ ข้างบน

๓. แบบประเมินมีทั้งเชิงบวกเชิงลบ ผู้ประเมินต้องทำความเข้าใจก่อนตอบ

๔. ใครเป็นผู้ประเมิน เมื่อผ่านเกณฑ์แล้วจะทำอย่างไรต่อไป และมีวัตถุประสงค์อะไร

๕. ความน่าเชื่อถือของแบบประเมินจะวัดจากอะไร

กลุ่มที่ ๓

ประเด็นที่ ๑ วิเคราะห์คู่มือการปฏิบัติตามจรรยาบรรณวิชาชีพอาจารย์

ที่ประชุมได้มีการแก้ไขจรรยาบรรณทั้ง ๘ ข้อส่วนแนวปฏิบัติตามจรรยาบรรณวิชาชีพในข้อต่างๆ มีการปรับเปลี่ยนและลดเพื่อให้มีความเหมาะสม ทั้งนี้ จะมีการรวบรวมความคิดเห็นทุกกลุ่มและปรับปรุงในภาพรวมให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น

ประเด็นที่ ๒ กลยุทธ์การส่งเสริมการปฏิบัติตามจรรยาบรรณวิชาชีพอาจารย์

สมาชิกกลุ่มได้มีการอภิปรายในทัศนะต่างๆ กัน และมีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ระหว่างสมาชิก ผลสรุปที่เป็นข้อเสนอแนะได้แก่

๒.๑ ควรนำเสนอผู้บริหารกำหนดกิจกรรมเกี่ยวกับจรรยาบรรณวิชาชีพอาจารย์เป็นพันธกิจสำคัญของหน่วยงาน

๒.๒ ควรจัดกิจกรรมที่มีความหลากหลายรูปแบบ เพื่อส่งเสริมการปฏิบัติตามจรรยาบรรณ เช่น จัดกิจกรรมอาจารย์ร่วมกับนักศึกษา โดยไปเข้ารับการอบรมพัฒนาจิต เจริญสติ ปัญญา การปฐมนิเทศอาจารย์ใหม่ การจัดบรรยายภาคของสถานที่ทำงานที่แสดงถึงความเป็นมิตร โดยการเปิดประตูห้องทำงานจัดสัมมนาอาจารย์อย่างสม่ำเสมอตลอดปี การยกย่องอาจารย์ตัวอย่าง เป็นต้น

๒.๓ ในการคัดเลือกเพื่อบรรจุอาจารย์ใหม่ ควรมีการประเมินคุณสมบัติของการเป็นผู้สอนที่มีคุณธรรม วุฒิกายเหมาะสม

๒.๔ การสร้างเครือข่ายอาจารย์ที่เกี่ยวข้องจากทุกคณะ/ สถาบัน/ วิทยาลัย/ ศูนย์ เพื่อการรวมคิด ร่วมทำ นำไปสู่การปรับปรุงจรรยาบรรณอย่างต่อเนื่อง

๒.๕ เสริมสร้างศักยภาพของอาจารย์ให้ปฏิบัติหน้าที่ตามแนวปฏิบัติในข้อย่อยต่างๆ แทรกซึมไปในพันธกิจทั้งด้านการสอน การวิจัย การบริการวิชาการ อันนำไปสู่การสร้างเสริมวัฒนธรรมอันงดงามของมหาวิทยาลัย

ประเด็นที่ ๓ สร้างระบบการกำกับ ติดตามการปฏิบัติตามจรรยาบรรณวิชาชีพอาจารย์

๓.๑ ควรนำหลักจรรยาบรรณวิชาชีพอาจารย์ และแนวปฏิบัติไปสร้างเป็นเกณฑ์การประเมินผลงาน โดยรวมทุกหกเดือนและนำไปพัฒนาเป็นแบบประเมินตนเองที่มีคุณภาพ

๓.๒ สร้างการยอมรับในระบบการประเมินตนเอง วิเคราะห์พฤติกรรมของตนเอง (self reflection) และการรับฟังข้อคิดเห็นจากการประเมินการสอนด้วยอาจารย์อาวุโส จนกลายเป็นวัฒนธรรมของหน่วยงาน

๓.๓ เสริมสร้างแรงจูงใจในการแลกเปลี่ยน เรียนรู้ ประสบการณ์ การปฏิบัติงานที่เป็นการซึบซับแนวปฏิบัติตามจรรยาบรรณวิชาชีพ บนฐานการปฏิบัติหน้าที่ของอาจารย์ในทุกพื้นที่

ประเด็นที่ ๔ สร้างระบบการประเมินตนเองตามจรรยาบรรณวิชาชีพอาจารย์

๔.๑ จัดทำแบบประเมินตนเองให้มีความชัดเจน และอาจารย์วิเคราะห์สะท้อนการปฏิบัติหน้าที่ด้วยตนเองอย่างเที่ยงธรรม โดยมุ่งมั่นประเมินตนเอง เพื่อการพัฒนา และจัดเก็บรักษาข้อมูลอย่างเป็นความลับ

๔.๒ จัดการกับความเสี่ยงที่จะนำไปสู่การละเมิดการปฏิบัติตามจรรยาบรรณวิชาชีพ โดยการกล่าวเตือน การนำเสนอกรณีศึกษา การอ้างอิงเจ้าของผลงานวิชาการในเอกสารประกอบการสอน การเขียนงานวิจัย และเอกสารรายงานของนักศึกษา เป็นต้น

๔.๓ ผลการประเมินจากผู้เกี่ยวข้องโดยรอบด้าน ส่งกลับมายังคณะทำงานของแต่ละหน่วยงาน เพื่อการเทียบเคียงผลการประเมินที่ผ่านมา

๔.๔ พัฒนาระบบเครือข่ายบุคคลที่เกี่ยวข้องกับงานได้มาทำงานร่วมกัน ระหว่างมหาวิทยาลัย กับวิทยาเขตต่างๆ เพื่อประสิทธิผลของงาน

กลุ่มที่ ๔

ประเด็นที่ ๑ วิเคราะห์คู่มือการปฏิบัติ ตามจรรยาบรรณวิชาชีพอาจารย์

กลุ่มฯ มีความคิดเห็นว่า หลักการจรรยาบรรณของคู่มือมีความครอบคลุมดีแล้ว แต่แนวปฏิบัติมีความกำกวมในบางสาขาวิชา เช่น เป็นธรรมเนียมปฏิบัติที่สืบทอดกันมากรณีการให้ทุนไปสัมมนาหรือดูงานต่างประเทศจากบริษัท หรือบริษัทเครื่องมือทางวิทยาศาสตร์ เป็นต้น ซึ่งดูเหมือนเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยมุ่งหวังหรือแสวงหาผลประโยชน์อันมิชอบหรือไม่

กลุ่มที่ ๕

ประเด็นที่ ๑ วิเคราะห์คู่มือจรรยาบรรณวิชาชีพอาจารย์

๑.๑ จรรยาบรรณ เสนอให้แบ่งเป็น ๓ หมวด เพื่อความชัดเจน คือ

- จรรยาบรรณตนเอง
- จรรยาบรรณต่อผู้อื่น
- จรรยาบรรณด้านในหน้าที่

๑.๒ แนวปฏิบัติ สมาชิกพบว่าแนวปฏิบัติในคู่มือมีจำนวนมากเกินไป ซึ่งมีจำนวนมากที่ซ้ำซ้อน และเป็นนามธรรมที่ไม่สามารถวัดได้

ประเด็นที่ ๒ : กลยุทธ์ส่งเสริมการปฏิบัติ ตามจรรยาบรรณวิชาชีพ

๑) ต้องอาศัย บุคคลที่เป็น "ต้นแบบ" เพราะ 'จริยธรรม สอนไม่ได้ แต่ ซึมซับได้จาก คนต้นแบบ'

๒) ปรับวิธีการให้ความรู้ควบคู่ไปกับการปลูกจิตสำนึกกับนักศึกษาให้รู้จักคิด รู้จักค้นหา ด้วยเทคนิคที่น่าสนใจ อย่ายสอนโดยตรง เนื่องจากนักศึกษาจะเกิดความเบื่อหน่าย

๓) พิจารณากรณีนักเรียนที่สอบเข้ามหาวิทยาลัยแต่ได้คะแนนน้อย โดยการเปิดโอกาสให้นักเรียนประเภทนี้มีโอกาสเข้ามาเรียนได้บ้าง

ประเด็นที่ ๓: สร้างระบบการกำกับติดตามการปฏิบัติตามจรรยาบรรณวิชาชีพอาจารย์

การกำกับดูแล ควรสร้างตัวชี้วัดที่เป็นธรรมและขึ้นอยู่กับการปฏิบัติ เช่น กระจายงานวิจัยและการเรียนการสอนอย่างทั่วถึงและเป็นธรรม และเหมาะสม เพื่อให้อาจารย์ทุกท่านเข้ามาอยู่ในระบบกำกับติดตามอย่างปราศจากอคติ ระบบการติดตามต้องคำนึงถึงวาจาจารย์ใหม่ได้รับความเคารพอย่างจำกัดจากนักศึกษา เนื่องจากวัยที่ใกล้เคียงกันทำให้การปลูกฝังจริยธรรมค่อนข้างยาก

ประเด็นที่ ๔ : สร้างระบบการประเมินตนเอง ตามจรรยาบรรณวิชาชีพอาจารย์

การประเมินไม่ควรใช้คณะกรรมการประเมิน ควรใช้สัดส่วน เช่นแบ่งเป็นผู้ประเมินที่เป็นผู้บริหาร ๓๐% คณาจารย์ ๕๐% และ ส่วนกลาง ๒๐% เป็นต้น

จึงเสนอให้มีการนำหลักการปฏิบัติแบบกัลยาณมิตรที่พระอาจารย์ครุฑชิตคุณวโร บรรยายธรรมให้ฟังเป็นต้นแบบ

๑.๓ ตัวชี้วัด เนื่องจากทำให้แนวปฏิบัติมีความเป็นรูปธรรม จะสามารถบ่งบอกตัวชี้วัดได้และจะประเมินได้ง่าย จึงเสนอให้สร้างตัวชี้วัดอีก 1 ตาราง

ประเด็นที่ ๒

๒.๑ นำไปใช้ในการประเมินผลปฏิบัติงานประจำปี ในส่วนของคณะ ๓๐%

๒.๒ ควรมีกิจกรรมส่งเสริมจริยธรรมให้บุคลากรเป็นระยะ เช่น

- การพัฒนาจริยธรรมบุคลากรกับอาจารย์
- การพัฒนาจริยธรรมในกลุ่มอาจารย์ ณ สถานธรรม
- การทัวร์ อาจารย์ธรรม แสงบุญ
- กิจกรรมเพื่อการสาธารณประโยชน์

ประเด็นที่ ๓

เสนอให้คณะกรรมการจรรยาบรรณของสภาคณาจารย์เพิ่มบทบาทในการสร้างกลไกเชื่อมโยงระหว่างคณะ/สถาบันฯ กับสภาคณาจารย์ โดยใช้บุคลากรที่เป็นตัวแทนฝ่ายการพัฒนาคุณภาพการศึกษา

ประเด็นที่ ๔

- ให้มีการพัฒนารูปแบบการประเมินตนเอง
- ไม่ควรยาวเกินไป ควรลัดจากตัวชี้วัดในข้อ ๑.๓

บรรณาธิการแถลง

ฤดูกาลเปลี่ยนแปลงรวดเร็วกว่าที่ใครจะคาดหมายไว้ก่อน มีปัจจัยต่าง ๆ มากมายที่อยากจะสรุปว่าอะไรเป็นปัจจัยหลัก สิ่งที่ยิ่งตระหนักรู้ก็คือ เมื่อธรรมชาติเปลี่ยนแปลง มนุษย์มีศักยภาพที่ยิ่งทำได้คือการพยายามทำความเข้าใจต่อการเปลี่ยนแปลงนั้น ๆ แล้วปรับตัวให้สามารถอยู่รอดปลอดภัย

ท่ามกลางกระแสการเปลี่ยนแปลงของสังคม การเมือง เศรษฐกิจของประเทศในปัจจุบัน ย่อมส่งผลกระทบต่อมหาวิทยาลัยเช่นกัน ประชาคมมหาวิทยาลัยควรมีท่าทีอย่างไร ที่จะทำให้การเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ เหล่านี้ส่งผลกระทบต่อทางลบต่อการทำงาน และการดำเนินชีวิตให้น้อยที่สุด

จะมีกระบวนการอะไรบ้างที่ช่วยเสริมสร้างพลังใจให้อาจารย์และบุคลากรของมหาวิทยาลัยได้ให้โอกาสในการใช้ศักยภาพของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยไม่หวั่นไหวต่อความผันแปรต่าง ๆ ในข่าวสภาคณาจารย์ฉบับนี้ สภาคณาจารย์ได้นำเสนอแนวทางการปฏิบัติวิชาชีพของอาจารย์มหาวิทยาลัยในการทำหน้าที่กัลยาณมิตรต่อเพื่อนร่วมงานและนักศึกษา จากอาจารย์พระครุฑชิต คุณวโร แห่งวัดญาณเวศกวัน พร้อมทั้งผลสรุปการประชุมกลุ่มย่อยในประเด็นที่จะนำไปสู่การสังเคราะห์กลยุทธ์การกำกับ ติดตามการปฏิบัติตามจรรยาบรรณวิชาชีพอาจารย์ ทั้งนี้เพื่อตอบโจทย์ตามมติชนิวัตของ ก.พ.ร.

อาจารย์ ข้าราชการ พนักงานมหาวิทยาลัย และบุคลากรมหาวิทยาลัยมหิดล เตรียมพร้อมจะรอให้สังคมมาตรวจสอบคุณค่า ถ้า เราจะค้นหา และตรวจสอบคุณค่าที่ไม่อาจประเมินด้วยค่าคะแนน แต่ด้วย "คุณค่าของผลงานและวัฒนธรรมที่สืบทอดมาเป็นศตวรรษอันงดงามของชาวมหิดล "

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ชมนัน สมประเสริฐ บรรณาธิการประจำฉบับ

เจ้าของ

สภาคณาจารย์มหาวิทยาลัยมหิดล กองกลาง ตั้งอยู่ที่สำนักงานอธิการบดีมหาวิทยาลัยมหิดล ศาลายา เลขที่ 999 หมู่ที่ 5 ถนนพุทธมณฑลสาย 4 ตำบลศาลายา อำเภอพุทธมณฑล จังหวัดนครปฐม 73170 โทรศัพท์ 0-2849-6350-2 โทรสาร 0-2849-6351

บรรณาธิการประจำฉบับ

ผศ.ชมนัน สมประเสริฐ

กองบรรณาธิการประจำฉบับ

ผศ.ธวัชชัย พีรพัฒน์ดิษฐ์ ผศ.(พิเศษ) เนตร หงษ์ไกรเลิศ รศ.มยุภา ศรีสุภานันต์ รศ.วิไล หนูนุกัถิ รศ.สุดารัตน์ มโนเชียวพินิจ ผศ.สุภาววรรณ เศรษฐบรรจง

คณะกรรมการประชาสัมพันธ์

ผศ.ชมนัน สมประเสริฐ ผศ.ธวัชชัย พีรพัฒน์ดิษฐ์ รศ.มยุภา ศรีสุภานันต์ ผศ.วรากร เจริญสุข รศ.วิไล หนูนุกัถิ รศ.ศิริพร ธิตเลิศเดชา รศ.สมจิต พุกกะระิตานนท์ รศ.สุดารัตน์ มโนเชียวพินิจ ผศ.สุภาววรรณ เศรษฐบรรจง ศ.อนุวัตร รุ่งพิสุทธิพงษ์ ผศ.(พิเศษ) เนตร หงษ์ไกรเลิศ

ฝ่ายจัดทำต้นฉบับ

นางสาวสุจิตรา สอนสม นางพัชญา วงษ์วันทนี นายอภิชาติ หลงสมบุญ

ข่าวสภาคณาจารย์

เป็นหนังสือภายในมหาวิทยาลัย และเป็นสื่อระหว่างคณาจารย์ในการรับฟังแลกเปลี่ยนทัศนคติ ข้อคิดเห็นทั้งด้านการบริหาร ด้านวิชาการ ด้านสวัสดิการ และอื่นๆ ของมหาวิทยาลัย บทความ ข้อคิด จดหมาย เป็นความเห็นของผู้เขียนเท่านั้น มิใช่ความเห็นของสภาคณาจารย์

สภาคณาจารย์มหาวิทยาลัยมหิดล
999 หมู่ที่ 5 สำนักงานอธิการบดีมหาวิทยาลัยมหิดล ศาลายา
ถนนพุทธมณฑลสาย 4 ตำบลศาลายา
อำเภอพุทธมณฑล จังหวัดนครปฐม 73170

ชำระค่าบริการเป็นเงินเชื่อ
ใบอนุญาตที่ 3/2523
ไปรษณีย์ศิริราช

สถานที่พิมพ์

เจริญดีมันคงการพิมพ์ 231 หมู่ 15 ซ.เพชรเกษม 48 ถ.เพชรเกษม แขวงบางด้วน เขตภาษีเจริญ กรุงเทพฯ
โทรศัพท์/โทรสาร 0-2457-2593